

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 10676 af 29/06/2009 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse 137-09 om kontanthjælp - starthjælp - EU regler - arbejdstager - vikararbejde

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 2000529-08

Ankestyrelsens principafgørelse 137-09 om kontanthjælp - starthjælp - EU regler - arbejdstager - vikararbejde

Resume:

En kvinden var alene berettiget til starthjælp, idet hun ikke havde opnået arbejdstagerstatus i Danmark. Det medførte, at hun ikke kunne få udbetalt revalideringsydelse.

Kvinden opfyldte ikke kravet om ophold i Danmark i 7 år inden for de sidste 8 år. Hun var heller ikke omfattet af den persongruppe af EU/EØS borgere, som efter EU-retten var berettigede til kontanthjælp, idet opholdskravet kunne opfyldes ved sammenlagt 7 års ophold i Danmark og ophold i andre EU/EØS lande. Én dags arbejde som vikar hos et vikarbureau var ikke tilstrækkeligt til, at hun kunne anses for at have opnået arbejdstagerstatus i Danmark. Hendes ophold i Tyskland kunne derfor ikke sidestilles med ophold i Danmark.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1460 af 12. december 2007 - § 11, stk. 1, § 11, stk. 3, § 11, stk. 4, § 11, stk. 6 og § 47, stk. 4

Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet - artikel 7 -

Sagsfremstilling:

Kvinden indrejste i Danmark i 2005. På dette tidspunkt var hun arbejdssøgende. Hun havde i marts 2006 haft én dags arbejde i Danmark via et vikarbureau.

Kommunen vurderede, at hun alene var berettiget til at modtage starthjælp.

Beskæftigelsesankenævnet stadfæstede kommunens afgørelse. Nævnet begrundede afgørelsen med, at kvinden ikke opfyldte opholdskravet for modtagelse af kontanthjælp. Endvidere vurderede nævnet, at kravet ikke gjaldt for EU/EØS borgere, i det omfang disse efter EU-retten var berettiget til kontanthjælp.

Da kvinden kun havde haft én dags arbejde vurderede nævnet, at hun ikke kunne anses for en arbejdstager, og at hun hermed ikke kunne omfattes af forordningen 1612/68.

I klagen oplyste kvinden, at hun var arbejdssøgende ved sin indrejse i Danmark i december 2005. Hun havde desuden arbejdet i det danske mindretal i Sydslesvig. Ved henvendelse i kommunen og beskæftigelsesankenævnet fik hun oplyst, at hun var berettiget til kontanthjælp. På denne baggrund havde hun en forventning om, at hun var blevet vejledt korrekt og dermed, at hun var berettiget til kontanthjælp/revalideringsydelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på yderligere afklaring af EU-retlige regler i forbindelse med ansøgning om kontanthjælp.

Afgørelse:

Kvinden var alene berettiget til at modtage starthjælp, idet hun ikke opfyldte betingelserne for at modtage kontanthjælp. Det medførte, at hun heller ikke kunne få udbetalt revalideringsydelse.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg vurderede, at kvinden ikke opfyldte kravet om ophold i Danmark i 7 år indenfor de sidste 8 år. Hun var heller ikke berettiget til kontanthjælp, og dermed revalideringsydelse efter EU-retten.

Kvinden kunne ikke anses for at have opnået arbejdstagerstatus i Danmark. Hendes ophold i Tyskland kunne derfor ikke sidestilles med ophold i Danmark.

Beskæftigelsesudvalget lagde vægt på, at kvinden efter indrejsen til Danmark alene havde arbejdet én dag i Danmark, og at der var tale om vikararbejde hos et vikarbureau.

Beskæftigelsesudvalget lagde desuden vægt på, at kvinden i december 2005 flyttede tilbage til Danmark efter lidt over 1 1/2 års ophold i Tyskland. Da hun kom tilbage til Danmark, meldte hun sig ledig og søgte kontanthjælp.

Beskæftigelsesudvalget var enig med nævnet i, at kommunen havde været berettiget til at trække afgørelsen om bevilling af revalideringsydelse tilbage, da der var tale om en ulovlig afgørelse.

Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalgkom således til samme resultat som beskæftigelsesankenævnet.